

ΤΟ ΜΗΔΕΝ

Όλοι είχαν βρει το νούμερό τους. Άλλοι το ένα, άλλοι το δύο, άλλοι το εκατό. Εγώ πάντοτε προσέγγιζα το απόλυτο μηδέν.

Είχε περάσει πολύς καιρός από τότε που ο αδερφός μου πέθανε. Μα κάθε βράδυ το ίδιο όνειρο με κυνηγούσε κι ως μη θυμόμουν τι είδα στον ύπνο μου. Το ξερα, βαθιά μέσα μου, το ξερα πως το ίδιο και το ίδιο όνειρο ερχόταν στο μυαλό μου σαν έπεφτα να κοιμηθώ.

Μια άχαρη λοιπόν ημέρα, έβρεχε θυμάμαι – ναι ναι έβρεχε πολύ- συνάντησα κάποιον ψηλέα στο δρόμο, ίσα που μπορούσα να κοιτάξω το κεφάλι του. Του 'χαν πέσει μια στοίβα με βιβλία, δεν ξέρω τι τα 'θελε. Μόλις έσκυψα για να τον βοηθήσω να τα σηκώσει και τον είδα, τα μάτια του άστραψαν. Ήταν βαθιά πράσινα. Σα να 'τανε όλος του ο κόσμος πράσινος. Τι να σημαίνει άραγε το πράσινο; Φοβήθηκα. Για μια στιγμή φοβήθηκα. Δε μου 'πε ευχαριστώ, απλά μου ζήτησε με μια χοντρή φωνή, να τον ακολουθήσω. Η λογική μου έλεγε να μείνω εκεί που ήμουν, αλλά κάτι βαθιά μέσα μου με ωθούσε να πάω από πίσω του. Το 'κανα! Ίσως να μην έπρεπε, αλλά το 'κανα και ικανοποιήθηκα. Με πήγε σε ένα ασύλληπτο μέρος. Είχε πολλά δένδρα και λουλούδια και μια πεδιάδα τόσο πράσινη όσο τα μάτια του. Δε μου μιλούσε. Καθόλου.

Απλά μου έδειξε μια ολοσκότεινη φιγούρα. Μια ολοσκότεινη φιγούρα που σιγά σιγά άρχισε να γίνεται λευκή. Μετά έφυγε. Πριν φύγει μου 'πε θυμάμαι χαρακτηριστικά: Ζήσε!

Και μόλις το ξεστόμισε, σαν άνεμοι κρύοι να διαπέρασαν τα αυτιά μου και σαν ένα μυτερό δόρυ να όρμησε στο είναι μου! Μετά όμως ένοιωσα καλύτερα. Πήγα να μιλήσω στη λευκή φιγούρα, αλλά αυτή είχε φύγει. Μου θύμιζε στο ανάστημα τον αδερφό μου. Μετά θυμήθηκα και αυτό που μου είπε ο ψηλέας: Ζήσε!

Έκτοτε, νομίζω ότι δεν ξανάδα το ίδιο όνειρο, το μόνο που θυμάμαι είναι πως ένα δειλινό, πριν πέσει ο ήλιος, είδα αυτή τη λευκή φιγούρα στον ουρανό. Ήταν ολόδια! Έπαιζε με τα σύννεφα και χαιρόταν που 'χε δίπλα της τον ήλιο και το φεγγάρι...